

Město udělilo výroční ceny osobnostem Hodonína

Novými nositeli Výroční ceny města Hodonína za rok 2018 se stali bývalá ředitelka Nemocnice TGM v Hodoníně a současná náměstkyně ředitele pro zdravotní péči prim. MUDr. Věra Dostálová, psycholog a zakladatel Psychocentra PhDr. Jan Králík in memoriam a Slovácký krúžek Hodonín.

Zleva Jiří Procházka, Sidonie Králíková a Věra Dostálová

Stalo se tak 7. března na slavnostním večeru v sále Evropa. Ocenění uděluje město od roku 2000 a doposud byly oceněny přes tři desítky osobností, fyzické osoby i organizace, které se významným způsobem zasloužily o rozvoj různých oborů lidské činnosti ve prospěch občanů města, šířily a šíří jeho dobré jméno doma i ve světě a vynikly v různých oblastech činnosti. Kompletní přehled všech laureátů najdete na stránkách města www.hodonin.eu - Město a úřad - O našem městě - Výroční cena města

-hor-

Věra Dostálová: medicína je prací celého týmu

Hodonínské nemocnici zasvětila celý svůj profesní život. Potkávat ji mohou zejména pacienti Pracoviště hematologie a transfuzní služby, kde dlouhá léta působí jako primářka. Při slavnostním večeru 7. března se stala jednou z laureátek Výroční ceny města Hodonína, kterou získala za velký přínos v oblasti zdravotnictví.

Co pro vás znamená zařadit se po bok významných osobností našeho města?

Už jsem to vzpomínala i při slavnostním večeru, je to pro mě ocenění celoživotní práce. Děkuji městu Hodonínu, že tuto moji práci ocenilo, ale v medicíně není nikdy jednotlivec. Je to týmová práce, protože bez sestřiček, bez ošetřovatelek, bez techniků a administrativy by toho člověk sám moc nedokázal. Tímto děkuji i všem, ať už bývalým nebo nynějším spolupracovníkům, že jsou to i oni, kteří se podílejí na tom, že jsem byla oceněna.

Bylo studium medicíny vaším snem již od dětství?

Určitě ne, v rodině nemáme a nikdy jsme ani neměli žádného lékaře nebo zdravotníka. Rodina je zaměřena spíše technicky, takže já jsem šla na medicínu, aniž bych věděla, do čeho jdu. Tehdy jsem ani netušila, jaký obor budu dělat, ale určitě jsem chtěla medicínu studovat.

Proč zrovna laboratorní medicína a hematologie? Co vás na tomto oboru nejvíce lákalo?

V roce 1980 jsem nastoupila na interní oddělení a tam byla 7 let. Mezitím jsem

se vdala, měla dítě, v roce 1986 jsem dělala první atestaci z interny. Pak jsem se dostala na pracoviště hematologie a transfuzní služby a hematologie mě zaujala natolik, že jsem se začala více specializovat. V roce 1991 jsem z ní atestovala a byla jsem jmenována do funkce primářky oddělení, kde jsem dosud.

Vzpomenete si ještě na vaše začátky v hodonínské nemocnici?

Nastoupila jsem 1. září 1980 společně se 4 až 5 dalšími lékaři. Kromě péče o pacienty, byla tehdy práce sekundárního lékaře hlavně administrativa bez možnosti počítačů, takže jsme psali na stroji propouštěcí zprávy, žádanky a jiné záležitosti. Psaní na stroji se však na lékařské fakultě neučilo, takže ze začátku jsme všichni bojovali s psacím strojem. Na interně jsme měli pana primáře Berku, který byl na nás velmi přísný, měl vysoké nároky, ale s odstupem času jsme všichni, kteří jsme u něho začínali, zjistili, že to s námi vždycky myslel dobře. Chtěl nám hlavně vštípit zájem o pacienta a stanovit základní diagnostické a léčebné postupy. Tak se to odvíjelo až do mé atestace, po níž jsem už pracovala jako samostatný lékař.

Nelákalo vás během profesní kariéry změnit působiště?

Přiznám se, že nabídky byly i z fakultní nemocnice. Myslím si však, že jsme tady tu hematologii dostali na určitou úroveň a vzhledem k rodinnému zázemí a k tomu, že bych musela dojíždět, protože jsme nechtěli měnit místo bydliště, zůstala jsem tady a můžu vám říct, že toho nijak nelituji.

Jaké momenty z vašeho profesního života vám nejvíce utkvěly v paměti?

Úplně první zásadní moment je, že člověk ukončí lékařskou fakultu, odpromuje a nastoupí do praxe. A zjistí, že teoretické znalosti jsou jedna věc a praktické zkušenosti věc druhá. Praktické začátky mnohdy nejsou lehké, ale měli jsme tady velmi dobrý tým starších kolegů, kteří byli vždy ochotni poradit nebo nasměrovat tím správným směrem.

Dále pak určitě v roce 1987 rozhodnutí studovat hematologii. V té době se tu budovala nová transfuzní stanice a my jsme přesouvali provoz z malého domečku, co byl u vrátnice, do nových prostor. Chtěli jsme rozšířit hlavně oblast ambulantní péče pro pacienty, protože před 30 lety to nebylo tak rozsáhlé.